

PROSTÉ RADOSTI

Jan
Škrdlík

VELKÝ VSTUPNÍ TRIPTICH

- 1 MÁ MILÁ, JAK SE MÁŠ?
- 2 TEN DEN, CO PŘESTAL JSEM TĚ MILOVAT
- 3 USNULA STAROST MEZI LILIEMI

BÁSNĚ 2018

- 4 ČAS, CO JSME STVOŘILI
- 5 CO JSME NEČEKALI
- 6 NEČEKEJ S BÁSNÍ DO RÁNA
- 7 PROSTÉ RADOSTI
- 8 A N O
- 9 ANI KAPKA TVÉHO ŽIVOTA!
- 10 O HOLUBICI JMÉNEM UPŘÍMNOST
- 11 TIŠE DĚKUJI
- 12 TŘI PODOBY

- 13 ANO, UŽ SI VZPOMÍNÁM...
- 14 JISKRY VE TVÝCH OČÍCH
- 15 ČEHO SE NELZE PŘEJÍT
- 16 Z KRAJINY SPOLEČNÉ
- 17 PROBUZENÍ
- 18 ČTVERO ROČNÍCH OBDOBÍ
- 19 POTRUBNÍ POŠTA
- 20 O ŠTÍHLOSTI
- 21 NEMODLÍM SE ZA TEBE
- 22 CHVÁLA NEDOSTATKU
- 23 I DNES STÁLE JEŠTĚ NAPOSLEDY...
- 24 DVĚ CESTY
- 25 TAK DLOUHO
- 26 NAD, ZA, POD A VEDLE
- 27 PROSÍM VŠECHNY ANDĚLY
- 28 I NA GIBRALTARU SVÁ

BÁSNĚ 2019

- 29 KRÁSNÁ NEDĚLE
- 30 SCHOVALI JSME SE DO LŽI
- 31 JAKO KAŽDÉ RÁNO
- 32 JAK VZNIKÁ ŘEKA...
- 33 JAKÁ SKVĚLÁ ZPRÁVA JE!
- 34 NENÍ TO JENOM...
- 35 O DOTYCÍCH
- 36 TŘI ČASY KOSA
- 37 POKUD BY ZPRÁVY NEPŘIŠLY
- 38 V JEDNOM PLAMENI
- 39 SEDMERO HVĚZD

- 40 PROMLUVIL MORDECHAJ
- 41 LEŤ, MÁ NEJDRAŽŠÍ
- 42 ŘÍKÁ SE
- 43 JSME TU DOMA
- 44 SRDCE, KTERÉ VĚŘÍ VE ŠTĚSTÍ
- 45 JEŠTĚ, ŽE MÁME BÁSNĚ!

ZÁVĚREČNÁ BÁSEŇ

- 46 MALUJI TVÉ SRDCE

TIRÁŽ

**VELKÝ
VSTUPNÍ
TRIPTYCH**

1 MÁ MILÁ, JAK SE MÁŠ?

↑ NAHORU

Má milá, jak se máš? / Píšu jen / že chci trošku //

– vzpomínat //

Je to už dávno / co jsme hráli soutěž / soutěž, kdo více lovců převez /
kdo více lovců uloví / co z nás chtěli kořistit / a kořistí se pak sami stali... //

V té soutěži dozajista / – zvítězilas! / Snad proto / že lvíce jsi /
a já jsem jenom zajíc / který zatoulal se //

– do polí //

Otázkou ale zůstává / v naší historii / kdo hrál kterou roli? /
Nějak mi to / abych řekl pravdu / neseď / na ten model /
co jsem tady zmínil... //

Řekni, řekni, moje milá: / Jsi ochotná o tom hovořit (?) / nebo stále ještě /
na pódiu stojíš (?) / tam, kde z nápořední budky zní / co přesně máš mi //

– odvětit? //

Ach, kéž bych se nikdy nenarodil! / Raději to / nežli toto prožít!!! //

Vrátím se ale / k naší historii / Vrátím se / k naší soutěži: / Myslím, že já / přes
veškerou svou snahu / nikoho jsem neulovil / a ani mě to, zdá se / – nemrzí /
Stejně si myslím / že nahoře to jinak vidí / – nežli my / Myslím si tak nějak / že
nebeské mlýny / semelou co semlít mají / a ten zbytek //

– vyhodí... //

Otázkou je / jestli ty sis vlastně všimla / to, že já jsem //

– někdo jiný... / Otázkou je / kdo jsi ty? //

Kdo jsem já? / A kdo jsme my / – my, oba dva? / Odpověď, tu o půlnoci /
paprsky nám možná vyjeví / – na nebi / až nad Horou se znovu hvězdy //

– narodí... ///

Řekni mi, má milá / co jen to znamená? /
Mé nitro láska naplnila / (a to až po okraj (!)) /
a barvy vrátily se do života / jak volavky zjara /
když promlouvá máj... /
ten den, co přestal jsem Tě milovat //

Ach, jak nevyzpytatelná (!) /
soukolí jsou citům / Stvořitelem /
– udělána! /
Ano, tak se mi zdá / láska se mi vrátila /
– vrátila se do nitra /
až ho zcela naplnila / když nadobro jsem /
– přestal milovat /
– Tebe / kterou jsem vždy miloval /
až do dnešního rána... //

Tisícero tvarů / vítr mrakům čechrá /
hejno démonů / co tak beznadějně /
po staletí / sedělo štěstí na pramenech /
za obzor odlétá / těch démonů /
co vadila jim tolik / veškerá... /
– lidská svoboda /
to ráno, kdy přestal jsem Tě milovat... //

Zdá se / že každá lidská láska / je jen malou částí /
velkého Nekonečna / a v tom právě je tak /
nekonečně konečná / a konečně jedinečná /
že jednomu se z toho / točí hlava /
přesně tak / jak jsem to poznal / když tu /
která byla vždycky milována /
já jsem dneska / přestal milovat //

Zdá se / že odjakživa to tu bylo /
že podvědomí všechno plánovalo /
že byl to způsob / jak peklu vyrvat obzor /
obzor blátem udušený / způsob jak vrátit čistou vodu /
– žitným polím / a loukám vůni / vlnících se vlasů /
a smysluplné cíle / rachotícím vlakům /
zkrátka způsob, jak vrátit všemu /
– krásu / krásu, co se dneska vrátila /
když přestal jsem Tě milovat //

Zdá se / že nejlepší bude / v této situaci /
– nedělat nic / Vesmír je plný / mrtvých létavic / co už shořely /
i těch / co se teprv / rozsvěcují / ale v tom je právě Vesmír /
– věčný / a zrovna tak já / ať sebevíc Tě nemiluji /
smím milovat Tě, lásko /
– v budoucnosti //

Láska je nekonečná / plná svobody /
a tak ji tedy nechám / ať jde / kam chce jít /
prach bitevní se rozptýlil / a už je volná cesta /
cesta až tam za hory / za hory / tam kde démoni /
hlídkují schování / aby člověku neprošla / jen tak /
nová poznání / Tam za hory / jít už nemám strach /
dojdu tam / a znovu / – přestanu Tě milovat... //

Řekni mi, má milá / co jen to znamená? /
Mé nitro láska naplnila / (a to až po okraj (!)) /
a barvy vrátily se do života / jak volavky zjara /
když promlouvá máj... /
ten den, co přestal jsem Tě milovat //

Láska je / jaká je / to, co ona chce / to už těžko /
– pomine / když Ona bude chtít / v jejím světle budem stát /
a jindy / snad už po tisíci... /

– přestaneme milovat ///

Usnula starost / mezi liliemi / Tiše! Tiše / ať se neprobudí! /
Ona už spí / ale my jsme ještě neusnuli / a v tom vidím /
naši jedinečnou / skvělou //

– šanci.... //

Na prahu noci / luna září / a protože je zcela bez starostí /
podobá se spíše slunci / a v tom vidím naši / velkou šanci /
že se totiž / všechny barvy / mezi svahy //

– vrátí //

A v tom ještě vidím naši šanci / že ty přijdeš / a budem se mít rádi /
Přijď jen rychle / pokud možno / ještě před půlnocí /
dokud luna září / dokud po ránu se naše starost /
s ránem znovu //

– nenarodí //

Přijď a vezmi s sebou květy / ty, co jsme kdysi / spolu natrhali /
Natrháme nové / které ještě nerozkvetly / a k nim přidáme ty staré /
které dávno zvadly / pak se postavíme / mezi nimi /
to abychom viděli / jaké je to //

– s námi //

Den zítřejší / ten bude mít / své starosti / tak přijď raděj / ještě v noci /
přijď hned, nyní / to abychom žili //

– v přítomnosti//

A tys přišla / a já nevyprávím / jaké je to / točit všemi / – sedmi kruhy /
Možná stejně / jak to prožil / Bůh, když tvořil / – Vesmír / ...nevím... /
ale když jsme oné noci / všechny kraje / spolu navštívili / zjistili jsme /
že svět není stejný / jako jsme ho znali / – předtím / Únavou padali jsme /
poznáním obtíženi /
a naplnění //

– štěstím... //

A já pak celý / únavou zmalátnělý / příští ráno vidím / jak se starost vzbouzí /
– vyspaná a svěží / Ano, už nyní se na to těším / jak ta starost / příští noci /
znovu usne //

– mezi liliemi! ///

BÁSNĚ
2018

4 ČAS, CO JSME STVOŘILI

↑ NAHORU

Čas, co jsme kdysi / sami vytvořili / (to aby nám sloužil) //

– stal se naším pánem //

Sami jsme ho zosnovali //

– a teď ho tu máme! //

Je o to silnější / že / (když se nad tím zamyslíme) / on sám o sobě vlastně... //

– neexistuje //

Chceme s ním bojovat / a on není nikde //

– vidět! //

A vrchol absurdity / (když povážíš všechny okolnosti): /

Přesto bojíme se / že ho... //

– promarníme!!! //

Kdo jsme? / A co tady... //

– žijem' ? //

Nezbývá, než / vzpomenout si / na všechny ty chvíle /

kdy nebe sestoupilo / aby přebývalo //

– v našich tělech //

U Boha je vše / jen mrknutí okem: /

Minulost, které opadalo listí / stejně jako věci /

v budoucnosti / které zatím / pod peřinou z mlhy / tiše spí //

– svůj sen... //

A tak si říkám: / Proč se ještě trápit? //

Žijme, to co je / protože to ostatní / stejně možná / nikdy ... //

– nebude... ///

5 CO JSME NEČEKALI

[↑ NAHORU](#)

Co, jsme nečekali / to kupodivu / – stalo se /
a čas rychle pádí / a už je načase /
vyjádřit vše / aspoň krátkou... //

– básní ///

6 NEČEKEJ S BÁSNÍ DO RÁNA

[↑ NAHORU](#)

Nečekej s básní do rána / duše má! / Cožpak nevíš /
že je jako řeka / a že tudíž: / do stejné básně nikdy /
– nevstoupíš? //

Žije si totiž/ všemi směry / tak jako Ty //

– tak jako my... ///

7 PROSTÉ RADOSTI

[↑ NAHORU](#)

Naše láska / ta se nekrmí / – větami /
přebývá spíš / – ve větvích / vytesaných z / – mlčení /
na polích seje obilí / abychom se v něm / – schovali /
a do třetice / zhasíná nám slunce / abychom se ve tmě / – hladili /
ano, ano, to je ta svatá trojice / našich prostých /
(ale o to krásnějších) //

– radostí!!! ///

8 A N O

[↑ NAHORU](#)

A je střecha/ pro naše sny /
N je cesta / co se klikatí a... /
O je jezero / plně průzračné //

– vody ///

9 ANI KAPKA TVÉHO ŽIVOTA!

↑ NAHORU

Tisíce budíků vyzváni Ti / v hlubinách... //
– Tvého těla / to aby nazmar nepřišla //
– ani Kapka //
– Života! //

Všechny Tvé smysly touží / ochutnat... //
– Vůni Domova / Kéž bys už ani na vteřinu //
– neváhala / má Lásko / s křivkami boků //
– violoncella... //

...každou vteřinu / každý nádech / každý pohyb /
Tvých překrásných paží / smíš dnes... //
– znovu stvořit... //

...Bůh ustlal si dnes totiž /
(tak jak to udělal i včera / stejně jako zítra) /
znova a znova... //

– ve Tvých žilách! ///

Půl století / prakticky už... //

– od narození... //

...posíláš svou Upřímnost / jako Noe holubici /

to aby hledala / mezi lidmi //

– pevnou zemi //

Půl století / vracela se Ti /

Ženy nezralé byly / a muži byli //

– ješitní //

Včera Tvá Upřímnost / bezpečně přistála si /

na pláních, co leží / mezi mým srdcem //

– a mou myslí / Ach, jak děkuji Ti! / Ach, jak děkuji Ti!!! //

Vítej převzácná / Svědkyně Dlouhé Cesty! /

Vítej v mém království! / Ach, jak unavená jsi /

po všech peripetích... //

– nad pouštěmi! //

Padesát let letěla jsi / to proto, abych Ti teď tady /

mohl vískat vlasy / a pak ke spánku ustelu si /

tam, kde přijímáš mne... //

– mezi liliemi ///

Vzkázaly Ti Tvoje nohy / že se about chtějí /
do bot bílých / ušitých //
– z březové kůry //
Vzkázaly Ti Tvoje boky / že se dalek nebojí /
a proto že by / obléci si chtěly / modravě hory / a... //
– daleké cesty //
A Tvoje ňadra vzkázala Ti / že se chtějí dotknout /
krajek, co je tvoř /
– ranní mlhy //
A Tvoje oči vzkázaly Ti / že tak moc, moc touží /
aby je umyly //
– dešťové kapky //

A tak vzkazuji Ti já / že nic z toho //
– není třeba / že ač nahá / dávno už jsi oblečena /
do své / – upřímnosti //
A vzkazuji Ti / že Tvoje nohy / svou bělostí /
v temnotách mi / – svítí //
A vzkazuji Ti / že Tvoje boky / touhy roznítily /
dodat si odvahy / a... / – vstoupit! //
A vzkazuji Ti / že Tvá postava / (tak přelíbezná) /
dech mi sebrala / a já teď zcela němý /
tiše chci ji / – objímat... //

A vzkazuji Ti / že ve Tvých očích / plných pravdy /
ty moje včera / utonuly / a já o pomoc volat měl bych /
a ale místo toho / že Ti / pouze tiše... //

– DĚKUJI! ///

Sešly se tři bytosti / sešly se tři ženy / sešly se tři lidské postavy /
ve Tvém srdci / sešly se / aby spolu //
– rozmlouvaly //

Ta první se narodila / ve školních lavicích / tam ji řekli //
– kým by měla být / tam o ní rozhodli //
– „moudří lidi“ //

Ta druhá se narodila / cestou za obzory /
Ta druhá se narodila / z okouzlení //
– bytí / ta druhá jsi / daleko víc... //
– Ty //

A ta třetí? / ... //
...ach, má Lásko... / Obzorů je tolik! /
Je na Tobě / za který / – vstoupíš!! /
Je na Tobě / kým se rozhodneš... //

– být!!! //

Ach, kouzlo bran dospělosti! /
Která z oněch podob, Lásko má / Tě nejvíc těší? /
Kterou z oněch podob / Lásko má //
– upřednostníš? //

A které dal bych přednost já? / To asi... //

– tušíš ///

Jsi výzva do svobody / a taky otázka jsi / zdalipak se výzev bojím... /
Jsi mák rudý / co utekl vloni / ze zahrady /
Jsi vítr, co se letos toulá / v polích /
Jsi barva mého / podvědomí /
Jsi budík, který vzbouzí / dávné obrazy /
Ano, ano / už si vzpomínám... /
takto jsem Tě znával / královno mezi / nebeskými tělesy /
zaplňovala's vždycky / můj nekonečný vnitřní /
Vesmír / ano, byla's tady vždycky /
přítelkyně dávná / družko mého mládí... /
Ze sna Tě volám: / "Utíkej a tanči / mezi alejemi! /
Buď větrem v žilách stromů! / Svými vlasy / propleť mechy /
ať dobře se nám leží / ukrytým mezi vzdechy /
Zatop, Lásko v srdci / teplo udělej mi /
promrzl jsem, miláčku / v čase, kdy jsem / s Tebou nebyl /
svou ruku teplou podej mi / tak moc, moc /
chci ji / políbit / teď a tady //

– touto básní..." ///

14 JISKRY VE TVÝCH OČÍCH

↑ NAHORU

Jiskry ve Tvých očích / požáry zapalují / kudy chodíš //
Boty vyzouvám si / Přejdu jako fakír / po žhavých uhlících? /
Po žhavých uhlících / až k ohnivému loži? /
K ohnivému loži / co nám podzim ustlal? /
Co nám ustlal podzim barevný? /
...to abychom v něm v zimě spolu / já a Ty //
– spolu spali! //

Přešel jsem po žhavých polích /
uhlíky mým nohám / pranic neudělaly /
a jsem, má Lásko... //

– tady... ///

15 ČEHO SE NELZE PŘEJÍST

↑ NAHORU

Když jsem se rozkoukal / mezi Tvými plameny / (tam na tom nádraží) /
zjistil jsem / že se nacházím / v kraji, co je / velmi rozlehlý /
tábořím v údolí / mezi Tvými řadry / a odsud pořádám / spanilé výpravy /
za ruku Tě držím / to abychom / nevychladli /
cestičkou kráčíme / abychom ochutnali / ovoce divoké /
a ze studánek pili / a při tom všem / narůstá ve mně pocit /
že se nelze přejíst //

– SVOBODY! ///

16 Z KRAJINY SPOLEČNÉ

↑ NAHORU

Z krajiny společné / vycházím do té svoji /
abych se vždy večer vrátil / s náručí plnou květin /
ty Ti k nohám položím / abys měla po čem chodit /
má Lásko, hodin večerních / která tančíš //
– na růžích / v mém srdci... //

– utkaných ///

17 PROBUZENÍ

↑ NAHORU

Probouzíme se / poté, co jsme snili /
poté, co jsme spali / ráno procítáme /
světlem zcela... //
– omlazeni //

Zjistili jsme totiž / že život v bdělém stavu /
je ten... //
– lepší! //

Pojď, má drahá / moc, moc /
(teď / když noc už odplynula) /
chci Tě / zcela probuzený //
– vnímat //

Líto je mi / každá vteřina /
líto je mi / každý promarněný //

– dotyk ///

18 ČTVERO ROČNÍCH OBDOBÍ

↑ NAHORU

Jarní deště omývají cestičky / cestičky, po nichž se přichází /
v místa, kde jsme měli / já a Ty //
– dávno být //

Letními vedry / vlny obilí / odplavují omyly / odplavují hříchy /
odplavují viny / v mé mysli se objevují / obrysy / toho, co //
– jsi Ty //

Podzim míchá barvy / napříč Tvými obrazy / Cítíš mě v povětrí /
Tvé štětce malují / proroctví / plná //
– závratí //

Zima obléká si / – znamení Cesty /
Křížujeme krajiny / letíme spolu / nad mraky /
letíme nad vzpomínkami / měníme staré zvyklosti /
co nás tak... //
– sužovaly //

Už bylo věru načase / odletět s Tebou //

– do teplé krajiny ///

19 POTRUBNÍ POŠTA

↑ NAHORU

Jak provázky se vinou / krajinou větve stromů /
ve skutečnosti / ty větve nejsou venku / máme je oba /
ve svém nitru / ty větve jsou pošta / pošta potrubní /
včera jsme ji objevili / a dneska Ti / pošlu v ní / kapsli /
naplněnou úsměvy / to abys, Lásko, věděla / že jsme spolu //

– pevně spojeni ///

20 O ŠTÍHLOSTI

↑ NAHORU

Povídaly / překrásné linky / o tom, jak zamířit / do nitra Galaxie /
Paprskům světelným / těm, co Vesmírem / – daleko putují /
já sám vzkazuji / že nejlépe je jim bude //

– u Tebe //

– v liniích Tvé postavy //

Ty linie jsou přímé: //

– podle Tvé povahy / a jinde zase zaoblené / to proto, že nechceš //

– nikoho zranit / Považ, jak krásně přímám a křivkám bude //

– až se přimknou k Tobě / a až se jejich paprsky / kolem Tebe zakříví //

– v barvách Slunce... ///

21 NEMODLÍM SE ZA TEBE

↑ NAHORU

Nemodlím se za Tebe / abys byla jiná /
modlím se za své oči / to, aby vždycky //
– Tebe viděly //

Nemodlím se za Tebe / aby ses proměnila /
modlím se za svou mysl / to, abych Tě vždycky //
– dobře pochopil //

Nemodlím se za Tvé srdce / aby se mi přiblížilo /
modlím se za to své //
– aby procitnulo //

Vždyť Ty v každé době / Lásko /
tak jako tak //

– jsi mi blízko! ///

22 CHVÁLA NEDOSTATKU

↑ NAHORU

Odešlo to / co jsme milovali / odešlo to za hory /
My jsme chtěli jídlo / a možná taky krásné šaty /
ale především: / – plnou náruč lásky /
ale místo toho / sedíme teď tady / a hledíme hladoví //
– za modravé obzory //

A tak jsme tam seděli / a společně plakali /
nad tím, že nás nechtějí //
– pustit za obzory //
– do kouzelné zahrady //

Jednoho dne přiletěly vrány / a vzkaz nám přinesly /
že pryč za ty obzory / máme dojít //

– pěšky! ///

23 I DNES STÁLE JEŠTĚ NAPOSLEDY...

↑ NAHORU

I dnes naposled / líbám Tě na tváře /
naposledy miluji Tě / a naposledy hladím Tě /
Každý okamžik je naposledy / a každý z nich je //
– poprvé //

Nořím se do meditace / prosím, prosím /
jen ať všichni živlové / v moudrosti vykoupí mne /
a ať slova: / „jsem s Tebou naposledy“ /
nikdy nejsou nahrazena těmi: //
– „už zase“ ... //

Škoda, Lásko, nežít / všechno s Tebou / jako naposledy /
tak krásně a jedině / nekonečně... //

– konečné ///

24 DVĚ CESTY

[↑ NAHORU](#)

Naše Země je tak obrovská /
je tak krásná / tak... //
– stromůplná //
že bude dobré //
– vypít ji //
– až do dna //

Dnešek uděláme tak / že já půjdu zprava /
a Ty pojedíš zleva / to, abychom si o tom /
co jsme viděli / mohli večer //
– v objetí //
– spolu tiše //

– zpívat ///

25 TAK DLOUHO

[↑ NAHORU](#)

Tak dlouho ses milovala / na mých polštářích /
až já spatřil jsem Tě / jak ke mně přicházíš /
otisknuta... //
– ve vůních //

Tak dlouho běhala jsi v lese / po měsích /
až začaly Tvoje stopy //
– v noci svítit //

Tak dlouho se džbánem jsme spolu / k jezeru chodili /
až jezero protrhlo se / a my teď tady spolu /
můžeme pít / jeho... //

– živou vodu ///

26 NAD, ZA, POD A VEDLE

[↑ NAHORU](#)

Nad nebem z papíru / – je to opravdové nebe //
Za úsměvy na tváři / – je ta opravdová duše //
Pod Tvými prsty vznikají / – ty opravdové básně //
A vedle Tebe na posteli / ležím já... //

– opravdový ///

27 PROSÍM VŠECHNY ANDĚLY

[↑ NAHORU](#)

Prosím všechny anděly / jen ať přiletí /
jen ať mi poradí / jak unést tolik //
– nádhery //

Prosím, prosím paprsky / paprsky sluneční /
ať Ti vyřídí / že dobře je mi //
– na zemi //

Své ruce prosím / ruce prosím vás /
ať svými doteky / sdělíte jí /
že chci se s ní / rozdělit chci //

– o štěstí ///

28 I NA GIBRALTARU SVÁ

[↑ NAHORU](#)

Skvrny světla bloudí po moři /
všude pátrají / všude se vyptávají /
delfínů i racků chechtavých /
marně ale hledají //
Místo, kde Ty táboříš / to znáš... //

– jenom Ty ///

BÁSNĚ

2019

Rozkvetla neděle na polích / – rozoraných //

– šrapnely / generálům zrcadlila smrt / co ji oni sami žít... //

– nechtěli / Chtěli být nesmrtelní / na úkor //

– mnoha mrtvých / (Tak to chodí...) //

Po těch polích spolu jsme chodili / a pak spolu byli / v teplé //

– posteli / a pak se nám zdály //

– různé sny / o tom, že si pozor máme dát / jak... //

– budeme žít / a co v životech //

– chceme zrcadlit //

Lásko, děkuji / že jsi se mnou chodila //

– po polích / napříč onou... //

– krásnou nedělí! ///

Schovali jsme se do lži / jak vojáci / do obrněných vozů /
jenže ty vozy / (jaká smůla!) / mají stěny z papíru /
Kolem sviští střely / zborcení jsme krví /
Kdy tohleto skončí, kdy to skončí?... //

Z kulometné věže / střílíš polopravdy /
já z klamu / vyrobil jsem dýmovnici /
Bože, kéž nás nepřemůžou / – zlí lidi... //

Kličkujeme mezi minami /
Ještě jeden výbuch, Lásko / a na ničem už nezáleží... //

Pancíř – stěny z papíru / už jsme zcela rozstřílení /
svět je místo / – plné zimy / ...a tak mě, Lásko, napadá... /
co kdybychom tu hru prostě... //
– nehráli? //

Svět je plný hráčů / co milují //
– polopravdy / vzduch je plný jedů / a voda se hemží //
– kaly / a tvář je jedna velká //
– maska... //

Lásko, vykašlem' se na to / odejdeme do hor /
a tam budeme si... //

– zpívat ///

Jako každé ráno / o půl páté / píšu Ti báseň /
...ale... / píšu ji vlastně i //
– sobě //

Dnes chci Ti napsat, že / kamkoliv se vydáš /
bude to správně / V některých prostorách /
má duše rozprostírá se / a v některých ne /
ale chci Ti napsat, že... / správné bude //
– jedno i druhé //

Jako každé ráno / o půl páté / píšu báseň /
která je ale spíše vlastně / – pro mne /
...jenže... / píšu ji svým způsobem / také... //
– Tobě //

Stejně mám pocit, že / kamkoliv se vydám /
vidím tam Tebe / přesto ale vím / (rozumově) /
že možná na některém místě / jednou... //
– nebudeš //

Ach, Lásko, co s tím chceme dělat? //
...asi nic... //

Snad jen to / že nyní společně budeme žít //
– s každým... //

– nádechem ///

Jedné děsuplné noci /
neblahé věci se přihodily / věci, při nichž mrazí /
Stalo se to / čemu neuvěříš / to, o čem jsme neslyšeli /
ani my ani hvězdáři ani starci / ti, kteří všechno vědí: /
Ve stejnou chvíli totiž / zapadlo Slunce / a také Měsíc /
a k dovršení všech těch podivností / zapadly za obzory /
i jejich sestry / – Veškeré Hvězdy /
takže jsme zůstali / vydáni napospas /
prázdnotě oblohy / a s ní i / prázdnotě... //
– našich duší //

Ach, jak strašné ticho / slyšeli jsme... //
– v srdci! //

Ach, jak velmi, velmi / chtěli jsme pochopit / naše cesty /
Pochopit své místo / na mapách vedoucích / pustými Nekonečny... /
pochopit, kam se náhle poděl / náš osobní / malinkatý... //
– Vesmír... //

Proto jsme spolu / o něco později / v posteli leželi: /
Abychom si totiž / toto všechno / beze slova //
– mohli říct / v jedné ruce //
– neprůhlednou minulost / a v druhé //
– průsvitný selenit //
– kámen přátelství... //

Oné noci / světlo naplnilo /
– naše příběhy / to asi proto / že se spojily /
– naše dva potoky / plné křišťálové vody /
a naší Řeku / tu už ani poušť... //

– nepohlí ///

Hej, příteli / už jsem pochopil / že máš uvnitř napsáno / jestli chceš... //

- se mnou být! / Hej, bráško / jiné zdoláváš... //
- obzory / ...někde na nebi / beztak už dávno / všechno... //
- rozhodli / a já nehodlám / (vážně nic!) / na tom... //
- měnit! / Z toho rozhodnutí / už se neprobudím / a nic k němu nepřidám /
- a nic nezměním / a nechceš-li / není třeba //
- se mnou dále být... //

Hej, vy všichni / stojíte tam... //

- na rozích! / Ach, jaká skvělá zpráva je (!) / že už nemusíme... //
- spolu být! / Možná jste všichni bezvadní / a jenom jsme se v čase... //
- minuli / ...tak co kdybychom šli / a z dálky si... //
- zamávali? //

Hej, osobo / co chtěla sis mě brát / asi jsi se tenkrát... //

- zmýlila / ...ale ten můj vnitřní kód / ten... //
- nelze přepsat... / Ty jsi ty / a já jsem já / a skvělá zpráva je / že smí to tak... //
- zůstat //

Ach, jak vám děkuji! / Všem, kteří jste odešli! / Děkuji, že nejste tady nikde... //

- poblíž! / Ach, jaká skvělá zpráva je (!) / že jste místo udělali / těm, co mě... //
- doopravdy milují... ///

35 NENÍ TO JENOM...

[↑ NAHORU](#)

Tvé jméno není jenom / shluk prapodivných písmen /
protože se za nimi / skrývá... //
– zkušenost //

Tvé políbení není jenom / našpulení rtů /
protože ty rty / ramena jsou kotevní /
co udrží Tě //
– v přístavu //

A Tvé ruce nejsou / jenom nástroj / na práci... /
Jsou to ruce kněze / který zapaluje / vonnou kadidelnicí /
tu, která vnese do duší / posvátný dým //
– Ještě ho cítíš //
– Ještě ho cítím //

Ach, Lásko, Ty dobře víš /
že když jsem toto všechno řekl /
řekl jsem to také //

– o sobě... ///

35 O DOTYCÍCH

[↑ NAHORU](#)

Skrze Tvé dotyky / do mého těla tiše / přichází celý Vesmír /
Když se dotýkáš / Ty mne / tak ke mně promlouvá / celá Příroda /
celá Příroda s jezery / a s horama / celá Příroda s ptačími zpěvy /
a když se já / Tebe dotýkám / smíš se cítit / – celistvá /
Jsi to Ty (!) / v tomto ránu / plném něhy! //

Pojďme se tedy / – dotýkat //

Kdo nám v tom může... //

– zabránit!!? ///

36 TŘI ČASY KOSA

↑ NAHORU

Oné noci / tak neskutečně skutečné /
zpívali kosové / písně zašifrované /
takže jsem jim / v té době / vůbec //
– nerozuměl... //

Té noci klopýtali jsme / já i ona / každý svým údělem /
a přestože po té noci / přišlo ráno šedivé / ta noc v něčem //
– nepominula / a zůstala / námi oběma //
– nepřčtená... //

Po tom šedém ránu přišel šedý den / a řada dní /
a kosové v nich zpívali / nad mými //
– zmatenými láskami... //

Až dneska ráno / ještě za svítání / kosí píseň vyústila /
– na Tvé rty / Ani dnes ji možná / nerozumím /
ani dnes si nejsem jistý / jestli jsem ty tajné kódy /
– rozluštil / ale protože dnes za svítání / zní ta píseň /
– nad naší postelí / kde jsme já a Ty /
pokládám ten tajný kód / už v této chvíli /
za napůl... //

– přečtený ///

37 POKUD BY ZPRÁVY NEPŘIŠLY

↑ NAHORU

Pokud by v některé dny / zprávy z nebe nepřišly / co uděláme my? //

Pokud by přestaly / fungovat esemesky / pokud by nedorazily /
žádné nápady / pokud by řadu dní / paprsky slunce nehřály /
a přestali by dokonce / zpívat kosové... /
kdo by nám v takovém případě / zajistil /
že na té druhé straně / jsme... //
– já a Ty? //

Má Lásko, nevím / ale udělám určitě / to, co v pravý čas / – uvidíš //

...a já zase uvidím / co uděláš... / – Ty... //

...uvidí se / (a čas to prověří) / jestli my dva /
oba skutečně / věříme... //

– na záznaky... ///

38 V JEDNOM PLAMENI

[↑ NAHORU](#)

Včera večer / já a Ty / zaslechli jsme / hvězdy a planety /
jak společným / rytmem na nebi... //
– tiše dýchají... //

Ach, jaká síla (!) / jaká síla něco takového uskutečnit (!) /
v prostorách tak vzdálených (!) / v prostorách mezi galaxiemi (!) /
napříč sjednotit své... //
– Životy! //

Tak což teprv my (!) / já a Ty (!) / oba tak blízko k sobě /
tady dole na Zemi! / Proč bychom to také nezkusili (?) / já a Ty /
dva knoty svíčky... //
– v jediném plameni... //

Oné noci / jsme se schovali / mezi ty hvězdy a planety //
Plameny jsme pokřtěni / jeden druhému... //

– do náručí... ///

39 SEDMERO HVĚZD

[↑ NAHORU](#)

Nemůže se vrátit / to, co nikdy neodešlo / proto nelze přivolat zpět /
– MINULOST / Bude tady vždycky / co tu od počátku bylo: /
Sedmero hvězd dlaně položilo //
– na Tvé krásné tělo //

Ano, sedm polibků / sedm darů / – z hlubokého Vesmíru /
sedmero hvězd vytvořilo / na Tvém těle / prostor jménem //
– BUDOUCNOST //

Ne, opravdu se vrátit nemohou / ti, co nikdy neodešli! /
Proto také MINULOST s BUDOUCNOSTÍ / točí se neustále //
– v nekonečných kruzích //

Když ale ty obě / odečtu a sečtu / dostanu PŘÍTOMNOST /
a v ní mohu / na Tvém krásném těle / líbat jednu po druhé /
těch sedmero... //

– sladkých hvězd... ///

Promluvil Mordechaj o spojení / o spojení hradu s podhradím /
a nebe se zemí / o spojení umění / s prostými lidmi /
a ohně s vodami, které přichází / uhasit požáry /
přesto však uhasit nezamýšlí / dobrou vůli v očích /
laskavých lidí / co na pláních naší / milované Moravy /
přichází nás pozdravit / mezi vinicemi... //

To všechno vidí / Mordechaj z mikulovských strání /
a tvář mu v jarním slunci... //

– úsměvem září ///

CO PŘEDCHÁZELO TÉTO BÁSNI:

V neděli 17. 3. 2019 jsme s Janou Rosíí navštívili hrob Mordechaje ben Abraham Beneta v Mikulově. Rosie se pokoušela vcítit do atmosféry obkružující Mordechajův hrob a získala pocit, že jeho přání pro nás spočívá v propojování lidí, hodnot, myšlenek a kultur.

Přímo odtamtud jsme pokračovali na nedalekou Pálavu, kde jsme provedli alotrium omluvitelné pouze naší zamilovaností... Po setmění jsme rozdělali oheň na Dívčích hraděch, jenže někdo z Dolních Věstonic nahlásil požár na hradě a z Milovic, Perné a Mikulova přijely tři jednotky hasičů. Měli naštěstí pochopení pro naše romantické rozpoložení (všechny tři jednotky i ti hasiči rozložení po lese, kteří se domlouvali vysílačkami i ti v základně dole u tří obrovských hasičských vozů i ti ve vzdáleném dispečinku, který řídil celou operaci) takže to nakonec dopadlo pouze ústním napomenutím.

Za dva týdny jsme navštívili pana Pálku, milovického hasiče a donesli mu obraz Dívčích hradů, který pro hasičský sbor namalovala Jana Rosie a cédéčka s mou nahrávkou z koncertu v Anglii pro všechny členy jednotky. Dostali jsme oba krásnou propisku s potiskem „HASIČI MILOVICE“ a byli jsme pozváni na květnový slavnostní výstup na Pálavu, pořádaný všemi hasičskými sbory v okolí...

Leťte mé milenky / Vy, které jste odešly! /
Dosáhněte poznání / po němž Vaše duše / tolik... //
– touží!! //

Leťte atomy / do volné přírody! / Pozdravujte staleté... //
– stromy! / Staňte se jimi! / A v jejich listoví / tvář nastavte... //
– Slunci!! //

Jděte svou cestou / - naší rodičové / stejně tak jako //
– naše děti! / To, co jste Vy byli / to, co Vy budete /
jsme my taky! / Tak proč bychom Vám / vypít do dna / každé... //
– Vaše rozhodnutí //
– nepopřáli?? //

Leťte hlubokými Nekonečny / naše drahé //
– azurové Vesmíry / Vy, co jste po lesích / studánky... //
– porodily / Studánky, ze kterých / je tak sladké... //
– pít!! //

Leť, má nejdražší! / Hledej nové prostory / Ty, co jsi mi nejbliž! /
Nastav své kořeny / tam kde tečou / (napříč Vesmíry azurovými) //
– mohutné Vody / a u nich staleté Stromy / jejichž všechny Atomy /
oblékly se do mízy / a jejichž Listy / koupají se //
– ve Slunci / Leť, má Lásko! / Leť má nejdražší! /
A zachyť to všechno / svými... //

– malířskými plátny ///

Říká se: / „Všeho moc škodí“ / Ale proudy vody! / Ty by měly býti //
– stáje tady! / Ty by měly //
– stále proudit! / Nadarmo neříká se: / „Všeho jenom do času“ //
Ale oheň! / (Tak to aspoň cítím) / Ten by neměl, neměl //
– nikdy //
– vyhasnout!! //

Pojď, půjdeme spolu pro vodu / a potom zase na dřevo /
Na okraji lesů / na březích potoků / chytíme se /
kolem pasů / za ruce se vodit budeme / z oblohy brčky slaměnými /
vypijeme všechny vody / a mrakům... //
– blesky ukradneme / Vodou ani ohněm /
nelze se totiž / (tak tomu věřím) //
– přejít! //

Říká se: / „Všeho do času / ale Pán Bůh navěky!“ /
Možná jednoho dne přece jenom / (i když nechce se mi věřit) /
větry dovějí / ale i pak naději mám / že v nádherné kypré zemi /
společně nás, Lásko //

– uloží... ///

Stanislavu Rolínkovi

Jsme pár křídel / na zádech tajemného těla /
já napravo / a Ty nalevo si //
– máváš //

...v noci, když spíme / se těmi křídly //
– přikryjeme //
– ve skalních rozsedlinách //

...ve dne ale / s šiškami smrků / letíme si //
– popovídat //

...kamarád Rolínek / se na nás dívá /
Masaryk nepřišel / ale my dva /
my dva jsme tu... //

– doma ///

CO PŘEDCHÁZELO TÉTO BÁSNI:

V neděli 14. 4. 2019 jsme s Janou Rosíí navštívili Rudku u Kunštátu a prohlédli si dílo sochaře Stanislava Rolínka. Zachovala se nádherná socha Iva i socha svatého Václava na koni, které nás nadchly svým strhujícím výrazem. Co se nedochovalo, byla jedenáctimetrová socha Masaryka, kterou zničili nacisti. Z monumentu zbyly jen boty...

Zaujalo mne, že Masaryk se na sochu nepříjel podívat, přestože se při jejím odhalení nacházel poblíž. Pak mně ale najednou napadlo, že pan prezident nebyl ze své pozice schopen docenit, o jakého sochaře a o jaké dílo se jedná. Rolínek totiž nebyl vystudovaný, ani neměl titul, byl vyučeným čalouníkem. Předlohou k soše mu byla pouze poštovní známka. Sochu navíc sponzoroval František Burian, kunštátský uzenář (rovněž bez titulů). Napadlo mě pak logicky, že ty boty, které zbyly ze sochy jsou velmi symbolické.

Milý Masaryku, ty boty ti vzkazují, že jsi měl sochaře Rolínka vzít vážně a přijít...

44 SRDCE, KTERÉ VĚŘÍ VE ŠTĚSTÍ

↑ NAHORU

Dnes, když jsem v autě poštu rozvážel / v zrcátku zpětném / spatřil jsem Tě /
svým vnitřním zrakem / uviděl jsem... / – Tvoje srdce /
Tvoje srdce zřel jsem / jak se... //
– šťastně směje... //

Auto zastavuji / po louce rozbíhám se / kytice trhám žluté /
jen ať na nich dnes / ulehnout sladce můžeš /
Mraky rozfoukávám / ve Slunce se proměňuji /
nastav mi svoje dlaně... //
– ustelu si na nich... //

Z ovzduší prach smývám / špínu smývám krůpějemi /
mizí křivdy / mizí všechna... //
– zklamání / zůstává jen srdce / srdce, které věří... //

– ve štěstí ///

45 JEŠTĚ, ŽE MÁME BÁSNĚ!

↑ NAHORU

Ještě že máme básně! / Co bychom si počali /
kdyby nebylo / jak Ti vyjádřit / že skrze verše //
– vidím Tě / Nikdy nedozvěděla by ses /
jak to doopravdy je / nebýt básní /
těch, co žijí... //
– ve mně //

Dříve, než první strom / vyrostl na na okraji pouště /
verše dávno tady byly / a ve vesmíru / hledaly Tě /
Dříve, než zjistila jsi / kdo jsi / a co tady chceš /
dávno už přes moře pusté / vstříc plavala Ti... //
– Poezie //

Nalezla mne i Tebe / našla nás podle vůně //
– ohně / a ustala si mezi námi... //

– v plamenech ///

ZÁVĚREČNÁ BÁSEŇ

Maluji Tvé srdce / modrým inkoustem / – na bílém papíře /
modrá je voda / co jí pijeme / a bílý je koráb /
který nám tu vodu... //
– donese... //

Chci namalovat Tvoje srdce / Avšak běda! /
Papír se znenadání / začne hýbat / pod rukama ožije /
žlutou mízou zašumí / a zpět do smrků putuje /
v šumavských hvozdech / šeptá nám posté /
jak je pošetilé / zkoušet slovem / vyjádřit, co dávno stalo se //
– zeleným //
– živým stromem... //

Možná bude lepší / nežli těmi písmeny / raději... /
namalovat Tvoje srdce / tóny, které vibrují /
Na desce javorové / snídani prostřu hudbě /
Tvé srdce pod prsty mi ožije / (jako před rokem /
tenkrát na Šumavě / – pamatuješ?) //

Maluji Tvé srdce / Teď už vím, že / jeho podstata tkví /
– v tichých tónech / koupe se ve melodiích /
dýchá jaro / s ptačími koncerty / a prastarými písněmi /
(jako by to bylo poprvé) / znovu a znovu... //
– vášnivě //

– miluje ///

17.4.2019

TIRÁŽ

Sbírka *Prosté radosti*, obsahuje básně Jana Škrdlíka, které vznikaly průběžně v letech 2018 a z první třetiny roku 2019 a nestaly se součástí jiného básnického díla z té doby (*Tak trochu jiný Máj*, *Variace na Tzaru* nebo *Tady jsme se ještě nelíbalí!*). Do této chvíle nebyla vydána tiskem a existuje pouze v internetové podobě jako součást webových stránek Jana Škrdlíka (www.cello.cz) ve formátu pdf.

Grafické a technické zpracování – autor.

Kresba na titulní straně, *Strom Života*, 2018 – autor.

Kresba na straně 2, *Kazatelka*, 2018 – autor.